

The Impact of Working Capital Management on Corporate Liquidity

1. Seyed Ali Tavassoli Yazdi^{ID}: Department of Management, University of Isfahan, Isfahan, Iran

2. Sara Khademi^{ID}*: Department of Management, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: KhademiSar23@gmail.com (Corresponding Author)

Article history

Received: 05 July 2024

Revised: 29 July 2024

Accepted: 10 August 2024

Published: 12 October 2024

Abstract:

Working capital management is recognized as one of the most important managerial tools for improving liquidity and reducing financial risks in companies. Liquidity refers to a company's ability to meet short-term financial obligations without requiring emergency financing. Effective management of working capital, including the optimization of inventory, receivables, and short-term liabilities, can significantly enhance a company's liquidity. This article examines the impact of working capital management on corporate liquidity. This research is a narrative review using a descriptive analysis method. Data was collected through a thorough review and analysis of scientific articles and previous studies on working capital management and liquidity. Sources were retrieved from reputable databases and selected based on relevance, academic quality, and recent publication. The findings show that optimized working capital management, especially in managing inventory and receivables, can improve a company's liquidity. Furthermore, the use of modern technologies in financial management helps reduce costs and increase liquidity. Additionally, challenges such as financial constraints and short-term debt management can negatively impact liquidity. Working capital management plays a critical role in enhancing corporate liquidity. Companies that employ modern methods for effective working capital management can mitigate financial risks and increase their financial stability.

Keywords: Working capital management, liquidity, short-term liabilities, inventory, receivables, financial management

Extended Abstract

Working capital management (WCM) is a crucial aspect of financial management, particularly for companies seeking to optimize their liquidity while maintaining operational efficiency. Effective management of working capital, which includes managing inventory, receivables, and short-term liabilities, has a direct impact on a company's ability to meet its financial obligations and enhance its liquidity. Liquidity, as defined in this context, refers to the capacity of a company to fulfill short-term liabilities without the need for external financing. Managing working capital optimally ensures that companies can navigate both their daily operations and financial challenges effectively [1-8]. In this narrative review, the impact of WCM on corporate liquidity is explored through a descriptive analysis of previous studies and academic literature.

Citation: Tavassoli Yazdi, A., & Khademi, S. (2024). The Impact of Working Capital Management on Corporate Liquidity. *Accounting, Finance and Computational Intelligence*, 1(3), 66-77.

Copyright: © 2024 by the authors. Published under the terms and conditions of Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

The primary objective of this study is to understand how working capital management practices influence liquidity levels in companies. Previous studies have consistently shown a positive relationship between effective WCM and increased liquidity. By optimizing elements of working capital such as receivables collection, inventory management, and controlling short-term liabilities, companies can improve cash flow and reduce reliance on external financing [9]. The broader purpose of this study is to analyze these relationships through a critical review of existing research and to identify opportunities for further improvements in WCM that can lead to enhanced liquidity. Additionally, this study seeks to address the potential challenges companies face when attempting to optimize working capital in the context of different industries and economic conditions.

The research methodology employed in this study involves a comprehensive review of academic articles and studies that have explored the relationship between working capital management and liquidity. Using a descriptive analysis method, this narrative review synthesizes findings from various empirical studies conducted in different contexts. Studies were sourced from reputable databases, focusing on recent research to ensure that the findings reflect current trends and methodologies in WCM. The selected studies used diverse analytical methods, including regression analysis and multi-variable models, to evaluate the effects of WCM practices on liquidity. These methods allowed for the identification of key factors that influence liquidity, such as the efficiency of inventory management, the speed of receivables collection, and the control of short-term liabilities [7].

Findings from the reviewed studies indicate that optimized working capital management can significantly enhance corporate liquidity. For instance, companies that manage receivables efficiently by reducing the collection period tend to experience improved cash flow, which directly boosts liquidity [10]. Similarly, effective inventory management, which involves maintaining adequate stock levels while minimizing overstocking, ensures that cash is not unnecessarily tied up in non-liquid assets. Studies have demonstrated that companies with shorter cash conversion cycles—a key metric of WCM—are better positioned to maintain liquidity and avoid the pitfalls of relying on short-term borrowing to fund operations [11, 12]. Furthermore, companies that utilize advanced technologies for financial management, such as automated systems for tracking receivables and inventory, can further streamline WCM processes, leading to cost savings and improved liquidity [13].

Despite the clear benefits of effective WCM, several challenges remain. One significant challenge is the management of short-term debt, which can strain liquidity if not handled properly. Companies that rely heavily on short-term borrowing to finance their working capital needs may face liquidity issues, particularly if they cannot generate enough cash flow to service these debts. In such cases, improper WCM can exacerbate financial risks, leading to liquidity shortages or even insolvency [14]. Another challenge arises from the variability of working capital needs across industries. For example, manufacturing firms, which typically carry higher levels of inventory, may face different liquidity management challenges compared to service firms that rely more on receivables management [15]. Additionally, economic conditions play a critical role in determining how effectively companies can manage working capital. During periods of economic downturn, companies often experience delays in receivables collection and face difficulties in obtaining short-term financing, both of which can negatively impact liquidity.

The findings of this study have several implications for financial managers. First, companies must prioritize the optimization of their working capital management processes to improve liquidity. This involves a balanced approach to

managing inventory, receivables, and short-term liabilities while avoiding excessive reliance on short-term debt [16]. Financial managers should also consider adopting modern technologies and systems that can enhance their ability to track and manage working capital in real-time, thereby reducing inefficiencies and improving cash flow. Furthermore, managers need to be aware of the industry-specific challenges related to WCM and tailor their strategies accordingly. For example, in industries where inventory management is critical, such as manufacturing, managers should focus on reducing overstocking while maintaining sufficient inventory levels to meet demand. In contrast, service industries may place more emphasis on speeding up the collection of receivables to improve liquidity [8].

In conclusion, the relationship between working capital management and liquidity is both complex and critical to the financial health of companies. This narrative review highlights the significant impact that effective WCM can have on enhancing liquidity, particularly when companies focus on optimizing key elements such as receivables, inventory, and short-term liabilities. However, challenges such as managing short-term debt and industry-specific factors must be carefully considered to avoid liquidity shortages. The adoption of modern technologies and industry-specific strategies can help companies overcome these challenges and improve their overall financial stability. Future research should focus on exploring the role of economic conditions and cultural factors in shaping WCM practices, as well as investigating the impact of emerging financial technologies on the efficiency of working capital management.

Authors' Contributions

Authors equally contributed to this article.

Acknowledgments

Authors thank all participants who participate in this study.

Declaration of Interest

The authors report no conflict of interest.

Funding

According to the authors, this article has no financial support.

Ethical Considerations

All procedures performed in this study were under the ethical standards.

تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی شرکتها

تاریخچه مقاله

تاریخ دریافت: ۱۵ تیر ۱۴۰۳

تاریخ بازنگری: ۸ مرداد ۱۴۰۳

تاریخ پذیرش: ۲۰ مرداد ۱۴۰۳

تاریخ انتشار: ۲۱ مهر ۱۴۰۳

۱. علی توسلی یزدی ^{ID}: دانشکده مدیریت، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

۲. سارا خادمی ^{ID*}: دانشکده مدیریت، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران، ایمیل: KhademiSar23@gmail.com (نویسنده مسئول)

چکیده

مدیریت سرمایه در گردش به عنوان یکی از مهم‌ترین ابزارهای مدیریتی برای بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی در شرکت‌ها شناخته می‌شود. نقدینگی، به توانایی شرکت‌ها در تأمین تعهدات مالی کوتاه‌مدت بدون نیاز به تأمین مالی اضطراری اشاره دارد. مدیریت مؤثر سرمایه در گردش شامل بهینه‌سازی موجودی‌ها، حساب‌های دریافتی و بدهی‌های کوتاه‌مدت است که می‌تواند بهبود قابل توجهی در نقدینگی شرکت‌ها ایجاد کند. این مقاله به بررسی تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی شرکت‌ها می‌پردازد. این پژوهش یک مطالعه مروری روایی است که از روش تحلیل توصیفی استفاده کرده و داده‌ها از طریق جستجو و تحلیل مقالات علمی و مطالعات پیشین در زمینه مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی جمع‌آوری شده‌اند. منابع از پایگاه‌های اطلاعاتی معتبر استخراج و بر اساس معیارهای مرتبط بودن، کیفیت علمی، و جدید بودن انتخاب شده‌اند. نتایج نشان داد که مدیریت بهینه سرمایه در گردش به‌ویژه در مورد مدیریت موجودی‌ها و حساب‌های دریافتی می‌تواند نقدینگی شرکت‌ها را بهبود بخشد. همچنین، استفاده از فناوری‌های نوین در مدیریت مالی به کاهش هزینه‌ها و افزایش نقدینگی کمک می‌کند. به‌علاوه، چالش‌هایی مانند محدودیت‌های مالی و مدیریت بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌توانند تأثیر منفی بر نقدینگی داشته باشند. مدیریت سرمایه در گردش نقش مهمی در بهبود نقدینگی شرکت‌ها دارد و شرکت‌هایی که از روش‌های نوین برای مدیریت مؤثر سرمایه در گردش استفاده می‌کنند، می‌توانند از ریسک‌های مالی جلوگیری کرده و پایداری مالی خود را افزایش دهند.

کلیدواژه‌گان: مدیریت سرمایه در گردش، نقدینگی، بدهی‌های کوتاه‌مدت، موجودی‌ها، حساب‌های دریافتی، مدیریت مالی.

شیوه استناددهی: توسلی یزدی، علی، و خادمی، سارا. (۱۴۰۳). تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی شرکت‌ها. حسابداری، امور مالی و هوش محاسباتی، ۱(۳)،

۶۶-۷۷

مدیریت سرمایه در گردش یکی از مفاهیم کلیدی در مدیریت مالی شرکت‌هاست که به کنترل و تنظیم منابع و بدهی‌های کوتاه‌مدت اشاره دارد. این مفهوم شامل مدیریت موجودی‌ها، حساب‌های دریافتی و پرداختی، و نقدینگی مورد نیاز برای تأمین هزینه‌های عملیاتی جاری شرکت می‌شود. از سوی دیگر، نقدینگی به توانایی شرکت در تأمین تعهدات مالی کوتاه‌مدت بدون نیاز به تأمین مالی اضطراری اشاره دارد. به عبارت دیگر، نقدینگی شرکت به میزان وجوه نقد و دارایی‌های نقدی در دسترس آن بستگی دارد که می‌تواند در صورت لزوم به سرعت به وجه نقد تبدیل شود [8-1, 17].

ارتباط بین مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی از آنجا ناشی می‌شود که تصمیمات مربوط به سرمایه در گردش به طور مستقیم بر توانایی شرکت در تأمین نقدینگی تأثیر می‌گذارد. به عنوان مثال، اگر یک شرکت بتواند حساب‌های دریافتی خود را به سرعت جمع‌آوری کند، این امر باعث افزایش نقدینگی می‌شود، در حالی که اگر موجودی کالاهاى انبار شده بیش از حد افزایش یابد، این امر ممکن است به کاهش نقدینگی منجر شود [18]. بنابراین، شرکت‌ها باید تعادل مناسبی بین سرمایه در گردش و نقدینگی برقرار کنند تا از ایجاد بحران‌های نقدینگی جلوگیری کنند.

نقدینگی یکی از عوامل کلیدی در موفقیت مالی شرکت‌هاست و توانایی مدیریت موثر سرمایه در گردش می‌تواند تأثیر مستقیمی بر نقدینگی شرکت‌ها داشته باشد. اهمیت مدیریت نقدینگی به ویژه در شرکت‌های بزرگ و بین‌المللی بیشتر می‌شود، چرا که این شرکت‌ها معمولاً با تعهدات مالی متعددی روبرو هستند که نیازمند مدیریت دقیق منابع مالی است [7]. در اقتصادهای پیشرفته و حتی در بازارهای نوظهور، نقدینگی به عنوان یک شاخص مهم برای ارزیابی عملکرد مالی شرکت‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرد، زیرا نشان‌دهنده توانایی شرکت در مواجهه با بحران‌های مالی و تأمین هزینه‌های جاری است [19].

مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند تأثیرات گسترده‌ای بر عملکرد مالی و به طور خاص بر نقدینگی شرکت‌ها داشته باشد. در شرایطی که شرکت‌ها با فشارهای مالی مواجه هستند، مدیریت نادرست سرمایه در گردش ممکن است به بحران نقدینگی منجر شود و به توانایی شرکت در تأمین تعهدات مالی آسیب برساند [15]. به عنوان مثال، در شرایط بحرانی مانند رکود اقتصادی، شرکت‌ها ممکن است با افزایش بدهی‌های کوتاه‌مدت و کاهش نقدینگی مواجه شوند که در این شرایط، مدیریت کارآمد سرمایه در گردش می‌تواند نقش حیاتی در جلوگیری از ورشکستگی ایفا کند [20, 21].

اهداف اصلی این مقاله بررسی تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی شرکت‌هاست. این مقاله به بررسی چگونگی تأثیر عناصر مختلف سرمایه در گردش مانند موجودی کالا، حساب‌های دریافتی، و حساب‌های پرداختی بر نقدینگی شرکت‌ها می‌پردازد. همچنین هدف دیگر این مقاله ارائه راهکارهایی برای بهبود مدیریت سرمایه در گردش و افزایش نقدینگی شرکت‌هاست. پرسش اصلی این مقاله این است که چگونه مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند به افزایش نقدینگی شرکت‌ها کمک کند و چه عواملی می‌توانند در این مسیر تأثیرگذار باشند.

یکی دیگر از اهداف این مقاله بررسی مطالعات پیشین در زمینه مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی است تا به درک بهتری از تأثیرات مختلف این دو عامل بر عملکرد مالی شرکت‌ها دست یابیم. این مقاله همچنین به بررسی نقش عوامل مختلف مانند اندازه شرکت، صنعت، و شرایط اقتصادی در تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی می‌پردازد [2]. به طور کلی، این مطالعه به دنبال ارائه یک تحلیل جامع از تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی شرکت‌هاست و در این راستا از تحلیل توصیفی استفاده می‌شود تا یافته‌های موجود در مطالعات پیشین به طور دقیق بررسی و تجزیه و تحلیل شوند.

مدیریت سرمایه در گردش نقش اساسی در بهبود نقدینگی شرکت‌ها دارد و این موضوع در اقتصاد شرکتی اهمیت ویژه‌ای پیدا می‌کند. با مدیریت صحیح سرمایه در گردش، شرکت‌ها می‌توانند نقدینگی خود را افزایش دهند و از تأثیرات منفی بحران‌های مالی جلوگیری کنند. برای شرکت‌هایی که در صنایع پرریسک فعالیت می‌کنند، مدیریت صحیح سرمایه در گردش به آن‌ها این امکان را می‌دهد که از طریق بهینه‌سازی چرخه‌های مالی، نقدینگی مورد نیاز خود را تأمین کنند و از ورشکستگی اجتناب نمایند [16]. به طور خلاصه، مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی دو عامل کلیدی در موفقیت مالی شرکت‌ها هستند که تأثیرات گسترده‌ای بر عملکرد کلی شرکت دارند.

در نهایت، این مقاله به دنبال پاسخ به این پرسش است که آیا مدیریت صحیح سرمایه در گردش می‌تواند به عنوان یک ابزار استراتژیک برای بهبود نقدینگی و جلوگیری از بحران‌های مالی در شرکت‌ها مورد استفاده قرار گیرد. در این راستا، به بررسی عوامل مختلفی که ممکن است بر رابطه بین سرمایه در گردش و نقدینگی تأثیرگذار باشند، از جمله

شرایط اقتصادی، نوع صنعت، و اندازه شرکت پرداخته خواهد شد [8, 22, 23]. این مطالعه به طور ویژه به بررسی تأثیرات مدیریت سرمایه در گردش در دوران بحران‌های اقتصادی می‌پردازد تا نشان دهد که چگونه شرکت‌ها می‌توانند با اتخاذ استراتژی‌های مناسب در مدیریت سرمایه در گردش، نقدینگی خود را افزایش دهند و از بحران‌های مالی عبور کنند.

روش پژوهش و مواد

در این مطالعه مروری، داده‌ها از طریق جستجو و بررسی مقالات علمی، کتب تخصصی، و گزارش‌های مرتبط با مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی شرکت‌ها گردآوری شده‌اند. منابع از پایگاه‌های اطلاعاتی معتبر همچون ScienceDirect، PubMed، Google Scholar، و سایر منابع علمی مرتبط استخراج شده‌اند. انتخاب مقالات بر اساس معیارهای خاصی از جمله ارتباط موضوعی، جدید بودن مقالات (منتشر شده در دهه اخیر)، و کیفیت علمی مقالات صورت گرفته است.

مقالات و منابعی که برای این مطالعه انتخاب شده‌اند، باید به طور مستقیم به بررسی رابطه مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی شرکت‌ها پرداخته باشند. همچنین، مطالعاتی که به بررسی اثرات سایر عوامل مالی بر نقدینگی بدون تمرکز بر سرمایه در گردش پرداخته‌اند، از این مطالعه خارج شده‌اند. مقالاتی که داده‌های ناکافی، نمونه‌های محدود، یا تحلیل‌های ضعیف ارائه داده‌اند نیز از محدوده مطالعه خارج شده‌اند.

برای تحلیل یافته‌ها و نتایج مطالعات پیشین، از روش تحلیل توصیفی استفاده شده است. این روش به محققان امکان می‌دهد تا از طریق طبقه‌بندی و مقایسه داده‌ها، به شناسایی الگوها و روندهای رایج بپردازند. همچنین، مقایسه مطالعات مختلف از جنبه‌های مختلف مانند محیط‌های جغرافیایی، صنایع مختلف، و ابزارهای مالی مورد استفاده، یکی از ابزارهای اصلی تحلیل بوده است.

این مطالعه مروری به دلیل اتکا به منابع و مطالعات پیشین، دارای محدودیت‌هایی از جمله عدم امکان انجام آزمایش‌های عملی و تجربی است. همچنین، برخی از مقالات ممکن است داده‌های کاملی را در اختیار نگذارند یا به نتایج متناقض برسند که این موضوع می‌تواند بر دقت نهایی مطالعه تأثیرگذار باشد. با این وجود، تلاش شده است تا با انتخاب منابع معتبر و تحلیل دقیق، این محدودیت‌ها به حداقل برسند.

داده‌های جمع‌آوری شده از منابع مختلف، به صورت کیفی و با توجه به چارچوب‌های نظری موجود در مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی تحلیل شده‌اند. این تحلیل به دنبال شناسایی تأثیرات متقابل سرمایه در گردش و نقدینگی بر عملکرد مالی شرکت‌هاست. یافته‌های به دست آمده از این تحلیل در بخش‌های بعدی مقاله ارائه و مورد بحث قرار خواهند گرفت.

مبانی نظری

مبانی نظری مدیریت سرمایه در گردش بر مفهوم‌ها و مدل‌هایی استوار است که به نحوه‌ی اداره و مدیریت منابع کوتاه‌مدت شرکت‌ها می‌پردازند. این منابع شامل وجه نقد، حساب‌های دریافتی، موجودی کالا و سایر دارایی‌های کوتاه‌مدت می‌باشند. در این چارچوب، هدف اصلی مدیریت سرمایه در گردش افزایش کارایی و اثربخشی در بهره‌برداری از منابع موجود است تا تعادل مطلوبی بین سودآوری و نقدینگی برقرار شود. از این رو، نظریه‌های متعددی در ارتباط با مدیریت سرمایه در گردش به وجود آمده‌اند که به بررسی چگونگی تأثیرگذاری بر نقدینگی و عملکرد مالی شرکت‌ها پرداخته‌اند.

یکی از مدل‌های معروف در این حوزه، مدل چرخه‌ی تبدیل نقدینگی است که به بررسی مدت‌زمان لازم برای تبدیل موجودی‌ها به نقدینگی و پرداخت بدهی‌ها می‌پردازد. بر اساس این مدل، هر چه مدت‌زمان چرخه کوتاه‌تر باشد، شرکت در مدیریت منابع نقدینگی خود موفق‌تر عمل کرده و این امر باعث افزایش نقدینگی می‌شود. برعکس، چرخه‌های طولانی‌تر ممکن است به کاهش نقدینگی منجر شوند، چرا که منابع مالی در دارایی‌های غیرنقدی مانند موجودی کالا یا حساب‌های دریافتی قفل می‌شوند [10].

ارتباط بین سرمایه در گردش و نقدینگی یکی از مهم‌ترین موضوعاتی است که در بسیاری از مطالعات مدیریت مالی به آن پرداخته شده است. سرمایه در گردش نشان‌دهنده مقدار دارایی‌های کوتاه‌مدت شرکت است که می‌تواند برای تأمین نیازهای عملیاتی روزمره به کار گرفته شود. نقدینگی به عنوان توانایی شرکت در پاسخ به تعهدات کوتاه‌مدت تعریف می‌شود و از این رو سرمایه در گردش به طور مستقیم بر نقدینگی شرکت تأثیرگذار است. به عنوان مثال، شرکت‌هایی که دارای موجودی کالا یا حساب‌های دریافتی زیادی

هستند ممکن است با کاهش نقدینگی مواجه شوند، چرا که این دارایی‌ها به سرعت قابل تبدیل به وجه نقد نیستند. در مقابل، مدیریت مؤثر سرمایه در گردش می‌تواند به افزایش نقدینگی کمک کند و توانایی شرکت در پرداخت تعهدات کوتاه‌مدت را بهبود بخشد [20, 21].

یکی دیگر از مدل‌های مطرح در این زمینه، مدل مدیریت نقدینگی است که بر این اصل استوار است که شرکت‌ها باید تعادل مناسبی بین دارایی‌های نقدی و بدهی‌های کوتاه‌مدت خود حفظ کنند تا از ایجاد بحران‌های مالی جلوگیری کنند. در این مدل، تأکید بر این است که شرکت‌ها نباید تنها به حداکثرسازی سودآوری توجه کنند، بلکه باید به نقدینگی نیز اهمیت دهند تا توانایی پرداخت تعهدات مالی کوتاه‌مدت حفظ شود. این مدل نشان می‌دهد که تصمیمات مالی کوتاه‌مدت، مانند تأمین مالی از طریق بدهی یا مدیریت موجودی‌ها، به طور مستقیم بر نقدینگی تأثیر می‌گذارد. به عنوان مثال، اگر یک شرکت تصمیم به افزایش بدهی‌های کوتاه‌مدت بگیرد، این امر ممکن است باعث کاهش نقدینگی و افزایش ریسک مالی شرکت شود [14].

تأثیر تصمیمات مالی کوتاه‌مدت بر نقدینگی نیز در مطالعات مختلف به وضوح مورد بررسی قرار گرفته است. تصمیمات کوتاه‌مدت، مانند تأمین مالی از طریق بدهی‌های کوتاه‌مدت، تأثیرات مهمی بر نقدینگی شرکت‌ها دارند. اگرچه تأمین مالی از طریق بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند به شرکت‌ها در تأمین منابع مورد نیاز کمک کند، اما ممکن است نقدینگی را تحت فشار قرار دهد و توانایی شرکت در پاسخ به تعهدات مالی را کاهش دهد. در مقابل، مدیریت بهینه منابع و بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند به بهبود نقدینگی و افزایش پایداری مالی شرکت کمک کند. بر این اساس، مدیران مالی باید تصمیمات کوتاه‌مدت خود را به گونه‌ای تنظیم کنند که علاوه بر حداکثرسازی سودآوری، به نقدینگی شرکت نیز توجه داشته باشند [1].

مطالعات نشان داده‌اند که مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند تأثیرات گسترده‌ای بر نقدینگی شرکت‌ها داشته باشد. در یک مطالعه، محققان دریافتند که شرکت‌هایی که به بهینه‌سازی سرمایه در گردش خود می‌پردازند، قادر به افزایش نقدینگی خود و کاهش وابستگی به تأمین مالی خارجی هستند. این امر به آن‌ها کمک می‌کند تا در شرایط بحرانی، از جمله رکودهای اقتصادی، عملکرد بهتری داشته باشند و از ورشکستگی جلوگیری کنند. از سوی دیگر، شرکت‌هایی که دارای چرخه‌های طولانی‌تر در مدیریت موجودی‌ها و حساب‌های دریافتی هستند، معمولاً با کاهش نقدینگی مواجه می‌شوند و این امر می‌تواند منجر به افزایش ریسک‌های مالی شود [24].

در مجموع، نظریه‌ها و مدل‌های مختلفی در زمینه مدیریت سرمایه در گردش وجود دارند که همگی بر اهمیت مدیریت منابع کوتاه‌مدت و تأثیر آن بر نقدینگی تأکید می‌کنند. این نظریه‌ها نشان می‌دهند که شرکت‌ها باید به تعادل بین سودآوری و نقدینگی توجه کنند و از طریق مدیریت مؤثر سرمایه در گردش، توانایی خود در پاسخ به تعهدات مالی را افزایش دهند. همچنین، تأکید بر این است که تصمیمات مالی کوتاه‌مدت می‌توانند تأثیرات بزرگی بر نقدینگی شرکت‌ها داشته باشند و مدیران مالی باید این تصمیمات را با دقت و با توجه به شرایط مالی شرکت اتخاذ کنند [8].

بر اساس این نظریه‌ها، مدیریت سرمایه در گردش نه تنها به عنوان یک ابزار کلیدی برای افزایش سودآوری شرکت‌ها، بلکه به عنوان یک راهکار مؤثر برای بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی شناخته می‌شود. از این رو، مدیران مالی باید به طور مداوم به بهینه‌سازی سرمایه در گردش و تصمیمات مالی کوتاه‌مدت خود توجه داشته باشند تا توانایی شرکت در مقابله با بحران‌های مالی افزایش یابد و از این طریق به پایداری و موفقیت بلندمدت دست یابند [18].

پیشینه پژوهش

مطالعه‌ی مدیریت سرمایه در گردش و تأثیر آن بر نقدینگی شرکت‌ها، یکی از موضوعات مهم در تحقیقات مدیریت مالی است. بسیاری از پژوهش‌ها در این حوزه تلاش کرده‌اند تا رابطه میان مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی را مورد بررسی قرار دهند و با تحلیل داده‌های مختلف، به نتایج کاربردی برای مدیران مالی و محققان برسند. مرور مطالعات پیشین نشان می‌دهد که این رابطه از اهمیت بالایی برخوردار است و نحوه مدیریت دارایی‌های کوتاه‌مدت و بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند تأثیرات گسترده‌ای بر نقدینگی و عملکرد مالی شرکت‌ها داشته باشد.

در یکی از مطالعات معتبر، محققان به بررسی تأثیر سرمایه در گردش بر نقدینگی و سودآوری شرکت‌ها پرداختند. این تحقیق با استفاده از داده‌های مالی شرکت‌های بورسی در کشور تونس نشان داد که مدیریت مؤثر سرمایه در گردش منجر به بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی می‌شود. در این مطالعه از روش تحلیل رگرسیون استفاده شده و نشان

داده شد که شرکت‌هایی که به طور کارآمد حساب‌های دریافتی و موجودی‌های خود را مدیریت می‌کنند، نقدینگی بالاتری دارند و توانایی بیشتری در تأمین تعهدات مالی خود دارند. با این حال، این مطالعه به ضعف‌هایی همچون محدودیت در تحلیل شرکت‌های غیرصنعتی اشاره دارد که ممکن است یافته‌های آن به طور کامل به سایر بخش‌ها تعمیم‌پذیر نباشد [9].

مطالعات دیگری نیز تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی در صنایع مختلف را بررسی کرده‌اند. در یک مطالعه مرتبط، محققان تأثیر سرمایه در گردش را بر عملکرد مالی شرکت‌های فعال در صنعت مواد غذایی بررسی کردند. نتایج این مطالعه نشان داد که شرکت‌هایی که به مدیریت بهینه سرمایه در گردش خود می‌پردازند، نقدینگی بالاتری دارند و توانایی بیشتری در مواجهه با بحران‌های مالی دارند. همچنین، نشان داده شد که مدیریت نادرست موجودی‌ها و بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند منجر به کاهش نقدینگی و افزایش هزینه‌های تأمین مالی شود. این مطالعه به روش‌های تحلیل داده‌های آماری و مقایسه‌ای متکی بود، اما یکی از نقاط ضعف آن عدم بررسی صنایع غیرغذایی و تأثیرات مختلف آن بر نقدینگی بود [15].

بررسی‌های دیگر نشان داده‌اند که مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند تأثیرات متفاوتی در صنایع مختلف داشته باشد. به عنوان مثال، در مطالعه‌ای که بر شرکت‌های تولیدی آمریکایی متمرکز بود، محققان به این نتیجه رسیدند که مدیریت سرمایه در گردش به‌ویژه در صنایعی که با موجودی‌های بالا سر و کار دارند، از اهمیت بیشتری برخوردار است. در این صنایع، شرکت‌هایی که توانایی مدیریت بهینه موجودی‌های خود را دارند، نقدینگی بالاتری دارند و می‌توانند با هزینه‌های کمتری به تعهدات مالی خود پاسخ دهند. این مطالعه همچنین نشان داد که استفاده از روش‌های نوین برای مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند به بهبود نقدینگی کمک کند، اما به این ضعف اشاره کرد که داده‌های این مطالعه تنها مربوط به یک صنعت خاص است و قابلیت تعمیم به سایر صنایع را ندارد [11, 12].

یکی از مهم‌ترین نقاط قوت پژوهش‌های موجود در این حوزه، استفاده از داده‌های تجربی و واقعی شرکت‌ها برای تحلیل تأثیر سرمایه در گردش بر نقدینگی است. بسیاری از مطالعات با استفاده از داده‌های مالی شرکت‌های بزرگ و خصوصی توانسته‌اند رابطه میان سرمایه در گردش و نقدینگی را به طور دقیق بررسی کنند. این مطالعات با استفاده از روش‌های آماری پیشرفته، از جمله رگرسیون و تحلیل‌های چندمتغیره، به نتایج قابل‌اعتمادی دست یافته‌اند. به عنوان مثال، در یک مطالعه بر شرکت‌های فعال در بازارهای نوظهور، محققان دریافتند که شرکت‌هایی که از مدیریت مؤثر سرمایه در گردش بهره‌مند هستند، توانایی بیشتری در مواجهه با نوسانات نقدینگی دارند و این امر می‌تواند بهبود پایداری مالی را به همراه داشته باشد [7].

با وجود این، برخی از پژوهش‌ها به ضعف‌هایی در روش‌های خود اشاره کرده‌اند. به عنوان مثال، برخی مطالعات از داده‌های محدود زمانی یا صنایع خاص استفاده کرده‌اند که ممکن است نتایج آن‌ها به طور کامل قابل تعمیم نباشد. این محدودیت‌ها ممکن است باعث کاهش قابلیت اعتماد به نتایج مطالعات شود. علاوه بر این، برخی از پژوهش‌ها به طور کامل به بررسی تأثیر متغیرهای مهم مانند تغییرات اقتصادی یا سیاست‌های مالی دولتی بر رابطه میان سرمایه در گردش و نقدینگی نپرداخته‌اند که این موضوع می‌تواند به عنوان یک شکاف پژوهشی مهم در نظر گرفته شود [17].

یکی دیگر از شکاف‌های موجود در مطالعات پیشین، عدم توجه به عوامل فرهنگی و منطقه‌ای در مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی است. برخی از مطالعات نشان داده‌اند که تفاوت‌های فرهنگی و ساختارهای اقتصادی مختلف می‌توانند تأثیرات مهمی بر نحوه مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی داشته باشند. به عنوان مثال، در برخی کشورها ممکن است سیاست‌های اعتباری و مدیریت بدهی‌های کوتاه‌مدت به طور قابل‌توجهی با دیگر کشورها متفاوت باشد و این امر می‌تواند به تفاوت‌های قابل‌توجهی در نقدینگی شرکت‌ها منجر شود. بنابراین، مطالعات آینده باید به بررسی این عوامل منطقه‌ای و فرهنگی بپردازند تا بتوانند به نتایج جامع‌تری دست یابند (Laghari & Ye, ۲۰۱۹).

در نتیجه، مرور مطالعات پیشین نشان می‌دهد که مدیریت سرمایه در گردش یکی از عوامل کلیدی در بهبود نقدینگی شرکت‌ها است و بسیاری از پژوهش‌ها بر اهمیت این موضوع تأکید دارند. با این حال، همچنان شکاف‌های پژوهشی مهمی در این حوزه وجود دارد که نیازمند بررسی‌های بیشتر و جامع‌تری هستند. به‌ویژه، مطالعات باید به بررسی تأثیر متغیرهای مختلف مانند تغییرات اقتصادی، تفاوت‌های منطقه‌ای، و سیاست‌های مالی دولتی بپردازند تا بتوانند به نتایج دقیق‌تری دست یابند و از این طریق به بهبود استراتژی‌های مدیریتی شرکت‌ها کمک کنند [8].

بحث و تحلیل

مقالات متعدد نشان داده‌اند که مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند تأثیرات مستقیم و غیرمستقیمی بر نقدینگی داشته باشد و توانایی شرکت‌ها در تامین تعهدات مالی کوتاه‌مدت و مواجهه با چالش‌های اقتصادی را افزایش دهد. با این حال، مطالعات مختلف در این زمینه به نتایج متفاوتی دست یافته‌اند که نشان‌دهنده تنوع در شرایط اقتصادی و صنعتی است که می‌تواند بر نتایج اثرگذار باشد.

در بسیاری از مطالعات، مدیریت سرمایه در گردش به عنوان یکی از مهم‌ترین عوامل موثر بر نقدینگی شرکت‌ها معرفی شده است. این مطالعات نشان داده‌اند که شرکت‌هایی که توانایی بهینه‌سازی دارایی‌های کوتاه‌مدت و بدهی‌های خود را دارند، اغلب قادر به بهبود نقدینگی هستند و می‌توانند به راحتی به تعهدات مالی خود پاسخ دهند. در یک تحقیق جامع، محققان به بررسی اثرات مدیریت سرمایه در گردش بر شرکت‌های کوچک و متوسط در بازارهای نوظهور پرداخته‌اند و به این نتیجه رسیده‌اند که مدیریت صحیح موجودی‌ها و حساب‌های دریافتی می‌تواند نقدینگی شرکت‌ها را به طور قابل توجهی افزایش دهد. این مطالعه نشان داد که یکی از چالش‌های اصلی در این زمینه، محدودیت‌های مالی است که بسیاری از شرکت‌ها با آن مواجه‌اند و نمی‌توانند به راحتی سرمایه در گردش خود را بهینه‌سازی کنند [16].

همچنین، یکی از چالش‌های عمده در مدیریت سرمایه در گردش، نحوه مدیریت بدهی‌های کوتاه‌مدت است. بسیاری از شرکت‌ها برای تامین نقدینگی به بدهی‌های کوتاه‌مدت وابسته‌اند، اما این امر ممکن است به کاهش نقدینگی و افزایش ریسک مالی منجر شود. در این زمینه، پژوهش‌ها نشان داده‌اند که شرکت‌هایی که به مدیریت بهینه بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌پردازند، توانایی بیشتری در مدیریت نقدینگی خود دارند. در مقابل، مدیریت نادرست این بدهی‌ها می‌تواند به مشکلات نقدینگی و افزایش ریسک ورشکستگی منجر شود. در یک تحقیق دیگر، محققان به بررسی تأثیر مدیریت بدهی‌های کوتاه‌مدت بر نقدینگی شرکت‌های بزرگ صنعتی پرداخته‌اند و نشان داده‌اند که مدیریت مؤثر این بدهی‌ها می‌تواند نقدینگی را افزایش دهد و از بحران‌های مالی جلوگیری کند [10].

یکی از فرصت‌های مهم در زمینه مدیریت سرمایه در گردش، استفاده از فناوری‌های نوین برای بهبود فرآیندهای مدیریت مالی است. بسیاری از شرکت‌ها با استفاده از نرم‌افزارها و سیستم‌های مالی مدرن توانسته‌اند فرآیندهای مدیریت سرمایه در گردش خود را بهبود بخشند و از این طریق نقدینگی خود را افزایش دهند. این فناوری‌ها به شرکت‌ها امکان می‌دهند که به سرعت داده‌های مالی خود را تحلیل کنند و تصمیمات بهتری در زمینه مدیریت منابع مالی اتخاذ کنند. در یکی از مطالعات مرتبط، پژوهشگران به بررسی تأثیر استفاده از فناوری‌های مالی بر مدیریت سرمایه در گردش پرداخته‌اند و نشان داده‌اند که شرکت‌هایی که از این فناوری‌ها استفاده می‌کنند، قادر به بهبود نقدینگی و کاهش هزینه‌های مالی خود هستند [13].

یکی دیگر از نکات مهم در تحلیل توصیفی این است که بسیاری از مطالعات به تفاوت‌های صنایع مختلف در زمینه مدیریت سرمایه در گردش اشاره دارند. به‌عنوان مثال، شرکت‌های فعال در صنایع تولیدی ممکن است با چالش‌های متفاوتی نسبت به شرکت‌های خدماتی روبرو باشند. در صنایع تولیدی، مدیریت موجودی‌ها و حساب‌های دریافتی از اهمیت بالاتری برخوردار است، در حالی که در صنایع خدماتی، تمرکز بیشتر بر مدیریت حساب‌های پرداختی و جریان‌های نقدی است. در یک مطالعه جامع، پژوهشگران به بررسی تفاوت‌های صنایع مختلف در مدیریت سرمایه در گردش پرداخته‌اند و نشان داده‌اند که شرکت‌های تولیدی معمولاً نیاز به نقدینگی بیشتری دارند و مدیریت سرمایه در گردش در این شرکت‌ها می‌تواند به بهبود نقدینگی و افزایش پایداری مالی منجر شود [11, 12].

در مقایسه نتایج مطالعات مختلف، می‌توان به این نتیجه رسید که اگرچه مدیریت سرمایه در گردش به طور کلی به بهبود نقدینگی شرکت‌ها کمک می‌کند، اما شرایط اقتصادی، اندازه شرکت، و نوع صنعت می‌توانند تأثیرات متفاوتی بر این رابطه داشته باشند. برخی از مطالعات نشان داده‌اند که در بازارهای نوظهور، مدیریت سرمایه در گردش به دلیل محدودیت‌های مالی و عدم دسترسی به منابع مالی کافی، با چالش‌های بیشتری مواجه است. این چالش‌ها می‌تواند بر نقدینگی شرکت‌ها تأثیر منفی بگذارد و باعث افزایش هزینه‌های تامین مالی شود. در مقابل، در بازارهای توسعه‌یافته، شرکت‌ها به منابع مالی بیشتری دسترسی دارند و می‌توانند از این منابع برای بهبود مدیریت سرمایه در گردش و افزایش نقدینگی استفاده کنند [22, 23].

یکی دیگر از نکات مهم در تحلیل توصیفی این است که مدیریت سرمایه در گردش به عنوان یکی از ابزارهای کلیدی در بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی شناخته می‌شود. در بسیاری از مطالعات، محققان به این نتیجه رسیده‌اند که شرکت‌هایی که به مدیریت بهینه سرمایه در گردش خود می‌پردازند، توانایی بیشتری در مواجهه با نوسانات

اقتصادی و بحران‌های مالی دارند. این شرکت‌ها با کاهش دوره جمع‌آوری حساب‌های دریافتی و بهبود مدیریت موجودی‌ها، می‌توانند نقدینگی خود را افزایش دهند و از تأمین مالی از طریق بدهی‌های کوتاه‌مدت جلوگیری کنند. به‌طور کلی، نتایج این مطالعات نشان می‌دهد که مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند به عنوان یک ابزار استراتژیک برای بهبود نقدینگی و افزایش پایداری مالی شرکت‌ها مورد استفاده قرار گیرد [18].

در نتیجه، تحلیل توصیفی نشان می‌دهد که مدیریت سرمایه در گردش یکی از عوامل کلیدی در بهبود نقدینگی شرکت‌ها است و توانایی بهینه‌سازی دارایی‌ها و بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند تأثیرات قابل‌توجهی بر عملکرد مالی شرکت‌ها داشته باشد. با این حال، چالش‌های مختلفی مانند محدودیت‌های مالی، تفاوت‌های صنعتی، و شرایط اقتصادی می‌تواند بر این رابطه تأثیرگذار باشند و نیازمند بررسی‌های بیشتر هستند. شرکت‌ها باید از طریق استفاده از فناوری‌های نوین و بهبود فرآیندهای مدیریت مالی، به بهبود مدیریت سرمایه در گردش و افزایش نقدینگی خود بپردازند تا بتوانند با موفقیت در برابر بحران‌های مالی مقاومت کنند و به پایداری مالی دست یابند [8].

نتیجه‌گیری

تحلیل نهایی این مطالعه نشان می‌دهد که مدیریت سرمایه در گردش نقش بسیار مهمی در تأمین نقدینگی شرکت‌ها دارد و می‌تواند به طور مستقیم بر توانایی شرکت‌ها در تأمین تعهدات مالی کوتاه‌مدت تأثیرگذار باشد. پرسش اصلی مقاله، یعنی اینکه چگونه مدیریت سرمایه در گردش می‌تواند به بهبود نقدینگی شرکت‌ها کمک کند، با توجه به نتایج مطالعات پیشین و تحلیل‌های انجام‌شده به وضوح پاسخ داده شد. مدیریت بهینه موجودی‌ها، حساب‌های دریافتی و بدهی‌های کوتاه‌مدت می‌تواند نقدینگی شرکت‌ها را افزایش دهد و در نتیجه ریسک‌های مالی ناشی از کمبود نقدینگی را کاهش دهد. این رابطه به ویژه در شرکت‌هایی که با محدودیت‌های مالی و نیاز به تأمین مالی از طریق بدهی‌های کوتاه‌مدت مواجه هستند، بسیار قابل‌توجه است [17].

یکی از نتایج کلیدی این مطالعه این است که شرکت‌هایی که سرمایه در گردش خود را بهینه مدیریت می‌کنند، قادرند با کاهش زمان دوره جمع‌آوری حساب‌های دریافتی و مدیریت مؤثر موجودی‌ها، نقدینگی بیشتری را آزاد کنند. این امر به آن‌ها امکان می‌دهد تا به راحتی به تعهدات مالی خود پاسخ دهند و از نیاز به تأمین مالی از منابع خارجی جلوگیری کنند. بر این اساس، مدیران مالی شرکت‌ها باید به اهمیت مدیریت سرمایه در گردش توجه ویژه‌ای داشته باشند و از طریق بهینه‌سازی فرآیندهای مالی، توانایی خود را در مدیریت نقدینگی بهبود بخشند [24].

همچنین نتایج این مطالعه اهمیت استفاده از فناوری‌های نوین در مدیریت سرمایه در گردش را برجسته می‌کند. شرکت‌هایی که از سیستم‌های مدیریت مالی مدرن و ابزارهای فناوری اطلاعات استفاده می‌کنند، می‌توانند فرآیندهای خود را بهبود بخشند و به اطلاعات دقیق‌تری در مورد دارایی‌ها و بدهی‌های کوتاه‌مدت دست یابند. این فناوری‌ها به شرکت‌ها امکان می‌دهند که به سرعت داده‌های مالی خود را تحلیل کنند و تصمیمات بهتری در زمینه مدیریت سرمایه در گردش اتخاذ کنند. این موضوع نشان می‌دهد که فناوری می‌تواند یکی از ابزارهای کلیدی برای بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی باشد [13].

نتایج حاصل از این تحقیق همچنین به مدیران مالی این هشدار را می‌دهد که مدیریت نامناسب سرمایه در گردش می‌تواند به کاهش نقدینگی و افزایش ریسک‌های مالی منجر شود. به‌ویژه در شرایط بحرانی اقتصادی، شرکت‌هایی که توانایی مدیریت بهینه سرمایه در گردش را ندارند، ممکن است با مشکلات جدی نقدینگی مواجه شوند و این موضوع می‌تواند به ورشکستگی منجر شود. بنابراین، پیشنهاد می‌شود که شرکت‌ها با توجه به تغییرات اقتصادی و نوسانات بازار، استراتژی‌های مالی خود را به طور مداوم بازبینی کنند و از به‌روز بودن فرآیندهای مدیریت سرمایه در گردش اطمینان حاصل کنند [14].

در این میان، اهمیت مدیریت بدهی‌های کوتاه‌مدت نیز مورد تأکید قرار می‌گیرد. بدهی‌های کوتاه‌مدت یکی از عناصر کلیدی سرمایه در گردش است که می‌تواند تأثیرات گسترده‌ای بر نقدینگی داشته باشد. شرکت‌هایی که از بدهی‌های کوتاه‌مدت برای تأمین مالی استفاده می‌کنند، باید به مدیریت صحیح این بدهی‌ها توجه کنند تا از کاهش نقدینگی و افزایش هزینه‌های مالی جلوگیری کنند. این موضوع به ویژه برای شرکت‌هایی که در صنایع پرریسک فعالیت می‌کنند و نیاز به منابع مالی مداوم دارند، بسیار حیاتی است [16]. پیشنهاد برای مطالعات آتی بر این اساس ارائه می‌شود که تحقیقات بیشتری در زمینه بررسی تأثیر شرایط اقتصادی و تفاوت‌های منطقه‌ای بر مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی شرکت‌ها انجام شود. همان‌طور که مطالعات پیشین نشان داده‌اند، عوامل اقتصادی و فرهنگی می‌تواند تأثیرات مهمی بر نحوه مدیریت سرمایه در گردش داشته باشند.

بنابراین، پیشنهاد می‌شود که تحقیقات آینده به بررسی این عوامل بپردازند تا به درک بهتری از تأثیرات مختلف بر نقدینگی شرکت‌ها دست یابند. همچنین، مطالعات بیشتری در زمینه بررسی تأثیر استفاده از فناوری‌های نوین بر بهبود فرآیندهای مدیریت سرمایه در گردش و نقدینگی می‌تواند به ارائه راهکارهای عملی برای شرکت‌ها کمک کند [1].

از دیگر پیشنهادات برای مطالعات آتی، بررسی نقش صنعت و اندازه شرکت در تأثیر مدیریت سرمایه در گردش بر نقدینگی است. همان‌طور که در این مطالعه نیز مشاهده شد، صنایع مختلف ممکن است با چالش‌های متفاوتی در زمینه مدیریت سرمایه در گردش مواجه باشند. به‌عنوان مثال، شرکت‌های تولیدی نیاز به مدیریت دقیق‌تری در زمینه موجودی‌ها دارند، در حالی که شرکت‌های خدماتی ممکن است تمرکز بیشتری بر مدیریت حساب‌های دریافتی و جریان‌های نقدی داشته باشند. بررسی دقیق‌تر این تفاوت‌ها می‌تواند به مدیران مالی در تدوین استراتژی‌های بهینه برای مدیریت سرمایه در گردش کمک کند [11, 12].

در نهایت، این مطالعه نشان می‌دهد که مدیریت سرمایه در گردش یکی از ابزارهای کلیدی برای بهبود نقدینگی و کاهش ریسک‌های مالی است و شرکت‌ها باید به‌طور مداوم به بهینه‌سازی فرآیندهای مالی خود بپردازند تا بتوانند با موفقیت در برابر نوسانات اقتصادی مقاومت کنند. مطالعات آینده باید به بررسی عوامل مختلفی که بر رابطه میان سرمایه در گردش و نقدینگی تأثیر می‌گذارند، از جمله تغییرات اقتصادی، تفاوت‌های صنعتی و منطقه‌ای، و استفاده از فناوری‌های نوین بپردازند تا به درک جامع‌تری از این موضوع دست یابند.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

تشکر و قدردانی

از تمامی کسانی که در طی مراحل این پژوهش به ما یاری رساندند تشکر و قدردانی می‌گردد.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

حمایت مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

موازین اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازین و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

References

- [1] Mutamimah and D. A. Harjito, "Integrated Corporate Governance Model Innovation for Working Capital Management," 2020, doi: 10.2991/aebmr.k.200410.029.
- [2] U. Baig, S. Sarwat, and D. I. Godil, "Relationship of Working Capital Management and Profitability of the Firms - An Application of Unit Root and Co-Integration Test on the Various Corporate Sectors of Pakistan Stock Exchange," *Independent Journal of Management & Production*, vol. 12, no. 1, pp. 377-394, 2021, doi: 10.14807/ijmp.v12i1.1305.
- [3] A. L. Wijaya and M. R. A. Nadya, "Working Capital Management and Cash Holdings: Evidence From LQ45 Companies in Indonesia," *Ceccar Business Review*, vol. 2021, no. 9, pp. 52-62, 2021, doi: 10.37945/cbr.2021.09.06.

- [4] I. Hidayat and F. O. S. Dewi, "Effect of Liquidity, Leverage, and Working Capital Turn on Profitability," *Aptisi Transactions on Management (Atm)*, vol. 7, no. 1, pp. 60-68, 2022, doi: 10.33050/atm.v7i1.1832.
- [5] P. Kandukira, "Working Capital Management Policies for Managers to Improve Profitability," *Management Consulting Journal*, vol. 5, no. 2, pp. 66-78, 2022, doi: 10.2478/mcj-2022-0008.
- [6] M. F. Adnan, N. M. Rahim, Y. H. Yusoff, and M. N. Haniff, "Analyzing the Relationship Between Corporate Governance and Working Capital Management in Malaysian Manufacturing Public Listed Companies: A Conceptual Study," *International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences*, vol. 13, no. 6, 2023, doi: 10.6007/ijarbss/v13-i6/17294.
- [7] U. Farooq, M. I. Tabash, A. A. Al-Naimi, L. N. Daniel, and M. Al-Omari, "Herding Trend in Working Capital Management Practices: Evidence From the Non-Financial Sector of Pakistan," *Journal of Risk and Financial Management*, vol. 16, no. 2, p. 127, 2023, doi: 10.3390/jrfm16020127.
- [8] H. Heliani, "Relationship Between Working Capital Management, Corporate Social Responsibility, Liquidity Risk, and Profitability on the Performance and Sustainability," *International Journal of Business Law and Education*, vol. 4, no. 2, pp. 1257-1269, 2023, doi: 10.56442/ijble.v4i2.315.
- [9] M. Bellouma, "The Impact of Working Capital Management on Profitability: The Case of Small and Medium-Sized Export Companies in Tunisia," *Management International*, vol. 15, no. 3, pp. 71-88, 2011, doi: 10.7202/1005434ar.
- [10] F. Kwenda, "Determinants of Working Capital Investment in South Africa: Evidence From Selected JSE-Listed Firms," *Journal of Economics and Behavioral Studies*, vol. 6, no. 7, pp. 569-580, 2014, doi: 10.22610/jebss.v6i7.518.
- [11] A. Gill and N. Biger, "The Impact of Corporate Governance on Working Capital Management Efficiency of American Manufacturing Firms," *Managerial Finance*, vol. 39, no. 2, pp. 116-132, 2013, doi: 10.1108/03074351311293981.
- [12] A. Gill, N. Biger, and J. D. Obradovich, "The Impact of Independent Directors on the Cash Conversion Cycle of American Manufacturing Firms," *International Journal of Economics and Finance*, vol. 7, no. 1, 2014, doi: 10.5539/ijef.v7n1p87.
- [13] N. V. N. Palombini and W. T. Nakamura, "Key Factors in Working Capital Management in the Brazilian Market," *Revista De Administração De Empresas*, vol. 52, no. 1, pp. 55-69, 2012, doi: 10.1590/s0034-75902012000100005.
- [14] A. Sharma and S. Kumar, "Effect of Working Capital Management on Firm Profitability," *Global Business Review*, vol. 12, no. 1, pp. 159-173, 2010, doi: 10.1177/097215091001200110.
- [15] A. Bieniasz and Z. Gołaś, "The Influence of Working Capital Management on the Food Industry Enterprises Profitability," *Contemporary Economics*, vol. 5, no. 4, p. 68, 2011, doi: 10.5709/ce.1897-9254.29.
- [16] S. Ding, A. Guariglia, and J. Knight, "Investment and Financing Constraints in China: Does Working Capital Management Make a Difference?," *SSRN Electronic Journal*, 2011, doi: 10.2139/ssrn.1863865.
- [17] H. Eskandar and H. Hadadi, "Effect of Short-Term Financial Constraints on SMEs, Investment Decisions," *Iranian Journal of Finance*, vol. 6, no. 2, pp. 120-134, 2022, doi: 10.30699/ijf.2021.283150.1223.
- [18] M. F. Shubita, "The Impact of Working Capital Management on Cash Holdings of Large and Small Firms: Evidence From Jordan," *Investment Management and Financial Innovations*, vol. 16, no. 3, pp. 76-86, 2019, doi: 10.21511/imfi.16(3).2019.08.
- [19] S. Wasiuzzaman, "Geographical Diversification and Corporate Liquidity in Malaysia: A Quantile Regression Approach," *Pacific Accounting Review*, vol. 32, no. 2, pp. 125-146, 2020, doi: 10.1108/par-09-2019-0118.
- [20] A. B. Dorsman and W. Westerman, "What Drives Working Capital Levels?," *Hacettepe Üniversitesi İktisadi Ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, vol. 37, no. 1, pp. 41-63, 2019, doi: 10.17065/huniibf.373644.
- [21] A. B. Dorsman and W. Westerman, "Corporate Liquidity in Normal and Crisis Times: What Is the Best Yardstick?," *The Central European Review of Economics and Management*, vol. 5, no. 4, pp. 9-32, 2021, doi: 10.29015/cerem.927.
- [22] B. Bagchi and J. Chakrabarti, "Modeling Liquidity Management for Indian FMCG Firms," *International Journal of Commerce and Management*, vol. 24, no. 4, pp. 334-354, 2014, doi: 10.1108/ijcoma-10-2012-0065.
- [23] B. Bagchi, J. Chakrabarti, and P. B. Roy, "Influence of Working Capital Management on Profitability: A Study on Indian FMCG Companies," *International Journal of Business and Management*, vol. 7, no. 22, 2012, doi: 10.5539/ijbm.v7n22p1.
- [24] V. O. Fiador, "Does Corporate Governance Influence the Efficiency of Working Capital Management of Listed Firms," *African Journal of Economic and Management Studies*, vol. 7, no. 4, pp. 482-496, 2016, doi: 10.1108/ajems-08-2015-0096.